

Op, I Kristne.

En paaskefortælling.

Op, I kristne, rustet eder,
 Ristt lemmer ud paa dagt
 Satan sig til færd bereder
 Og vil bruge al sin magt.
 Op, enhver,
 Drager I verd!
 Fienden trodser Herrens hær.

Følger eders fæste efter,
 Stoler paa hans sterke arm!
 Satan bruger alle kræfter,
 Hæver frem sin hele hær.
 For os gaar,
 Med os haar
 Den, som alle ting formaar.

Altså blodbestrakte fane
 Hæver fæst i fælden ind,
 Og den daglig kjæmpedane
 Bløder kraft i hjal og ind;
 Hvort et saar
 Vjer dig haard,
 At du altid seiren faar.

Dette haaver sandt betundet
 Alle helgens hætte mod,
 Som har kjæmpet og har vundet,
 Styrkede i lammets blod;
 Stalde vi
 Da paa fri
 Alle kristnes kamp forbi!

Hvo som denne sag ret hender,
 Friheds herlighed forhaar.
 Og til Gud sig gaafte vender,
 Dannede hender, søger haar,
 Han er ei
 Lad og seig
 At betrede kampens vel.

Op, i Jesu navn at vinde,
 Seiren bløder vis og stor!
 For vor pande vil vi vinde
 Vidnesbyrds fæste ord;
 Lad det gaa,
 Som det maa,
 Derved vil vi kalde baa.

Er vor vil i Gud forborgent,
 Gyned det som didnet hen,

Saa den sidste, blide morgen
 Stal det klare op igjen;
 Strid og saar
 Da forgaar,
 Seiren aldrig ende faar.

Da skal Kristi hær optræde,
 For hans træne stille sig,
 Være livets træns og klæde
 Med saa stort et seiers strig;
 Lønt engang,
 Hvilkens sang,
 Himmelsod og evig lang!
 (Ny i synodens salmebog.)

Lærdomme af Guds ord
 " og "
fra livet.

Et bager foldt vand.
(En paaskefortælling.)

Det var i Shiloh, straffelige Shi-
 loh, at paaste først optraadte i mit hjerte.
 Jeg var en vilb, tankeløs slubbert af
 en gut, da krigen brød ud, og straks
 sluttet jeg mig til arméen — som jeg
 udtrykte det, „bare for mors skyld.“
 Altså mange tankeløse unge mænd i
 de dage, realiserede jeg ikke, hvad krige
 vilde sige, men det lærte jeg snart.
 Den forventede „mors“ diste sig at være
 en endeløs runde af udmattende be-
 soargeligheder og livsfarer, — og siden
 krigen endte, har jeg bedet ordene af
 litanien: „Bøvær os fra krig, o herre!“
 og vil vedbit demmed til mit sidste aan-
 debrød.

I begyndelsen af februar 1862 for-
 lodt vor korps Castro, Ill., under le-
 delse af Grant, vilde opsejler Tennessee
 og indtog Ft. Henry. Det var ikke
 noget vanskeligt stykke arbejde. An-
 derledes var det ved forstningen Donel-
 son, som laa 12 mile længere borte paa
 Cumberland-flufferne. Det var blit-
 tere koldt, da vi gjorde vort første an-
 greb, og mange af os laa om natten
 uden tæppe eller telt, eller endog et uld-

teppe. Vi kjæmpede, led og blødte i
 tre dage, indtil Buckner overgav sig, og
 Ft. Donelson var vort.

Saa kom Shiloh, det blodige Shi-
 loh, med skjendelsen af dens seige slag,
 — men tilslut den haardt vundne seier.

Godt mindes jeg den stille, stjerne-
 svangre søndagsmorgen. Solen gik
 just op i al sin guldne pragt, og en
 mild, venlig luftning hvævede atter sit
 glade budskab om vorens komme med
 dens yndige fuglekvadder og smilende
 blomster. Vore officerer var endnu
 travlt ihjelsatte med sit morgentoiilette,
 og soldaterne var beskæftigede med at
 tilberede frokost. Der var intet tegn
 til fienden nogensteds. Alt tydede paa
 en fredelig, rolig søndag i leiren, da
 der fra skoven foran os pludselig opsteg
 et rødsjelsuldt seierskøl, og Johnston
 med sine mænd var over os. Hvilket
 oprin af panisk straf, skjændig flugt,
 blodigt mord og plyndring fulgte, be-
 holder jeg ikke at fortælle her — de er
 velkendte historiske sandheder.

Den næste dag, efterat Buell og Dem-
 Wallace havde hjulpet at vende over-
 rumplingen og nedslaget til seier, var
 jeg paa hospitalet ved landgangen.
 Jeg var saaret i hovedet af en kreds-
 kugle. Til trods for saaret var jeg dog
 istand til at være oppe og gaa omkring
 og kunde derfor hjælpe at pleie de saa-
 rede. Hele den eftermiddag, aften og
 næste dag blev de haaret ned til lan-
 dingsstedet i dusinde, ja hundredevis,
 og den disige last gjenløb af deres
 kvalfulde krig og smerten.

Jeg var ihjelsat i et af hospital-
 telte med at gaa fra festseng til fests-
 seng og gi de saarede vand, da et ansigt
 pludselig hævdede sig fra puden, og der
 lød et højt skrig: „Jeg brænder tilsøbe!
 Vand! For Guds skyld gi mig en dril
 vand!“

Jeg stod som naglettet fædet. Foran
 mig laa den mand, om hvis forhadte
 ansigt jeg ofte havde drømt, mens jeg
 om natten ensom stod vagt, og den
 levde, jeg havde sooret at se.

Paa en brandende led dag næst

forud, havde jeg nemlig truffet ham ved
 en brand, hvor han havde staaet med
 en afdeling som skulde slukke forbrøge.
 Den kommanderende officer havde sendt
 mig afsted i et vigtigt ærende og jeg
 havde allerede i flere timer siddet i so-
 delen. Men hesten jeg red paa var
 tneget og ubærbig, og jeg kunde ikke
 sige af. Forgjæves forsøgte jeg at
 berolige den. Dens last og stænd op-
 vakte bare haanlatter fra troppen, og
 mine forgjæves anstrengelse, for at
 stanse den, eggede dem bare til at ad spot.

Jeg var udmattet, vred, og fulde en
 rasende tørst. Jeg had manden holde
 hesten et øieblik, saa jeg kunde huppe
 af og drikke, men de haanlatter bare.
 Til sidst tog jeg min tomme jernflask
 led og holdt den ud mod en, som ikke
 havde tal del i de andres tirrende op-
 særelse mod mig, og bad ham være saa
 venlig at fylde den for mig. Han for-
 bandede mig kun og bad mig fylde den
 selv. Da tabte jeg min jernflask
 — Gud tilgi mig! — Jeg forbandede
 ham igjen og streg ud, at jeg havde
 at opleve den dag, da jeg vilde finde
 dem døende af tørst paa slag-
 sletten og høre ham sigge mig om drikke, — da
 skulde jeg ogsaa faa den fornødvige at
 nægte ham den.

Langt ud paa eftermiddagen traadte jeg
 en ventligstændt neger, som stuttede min
 tørst; men aldrig glemte jeg den dag,
 heller ikke det forhadte ansigt, eller løf-
 tet jeg havde givet om hvern.

Og nu var hevnenes time kommen —
 manden laa for mig døende af tørst.
 At hvor djævelen reiste sig i mig da!
 hvor han bukkede: „Nu er tiden kom-
 men, nu kan du hevne dig via ham.
 Gi de andre, men la ham dø — det
 umenneske — la ham dø i sin søk!“

Men saa kom en anden strømme, en
 som i den senere tid ofte havde høret
 til mig; den mindet mig om min of-
 fenede mors gudstjenstlige undervisning,
 bannerne og skrithederne jeg havde
 lært ved hendes knæ og gjentog saa ofte
 i den lille landsbostre, naar hun og mine
 præst underviste os i litanien. Hvo-

ledest det tilfaldt hændte, ved jeg ikke, men jeg la min arm under den saarede hoved, reiste ham varsomt op og gav ham drille.

Aldeig vil jeg glemme den glæde som skjælvende gennemstrømmede ham, mens han drak og drak af øjen i min haand, og heller ikke det taknemmelige blik han gav mig. Jeg hørte af lægen, at manden ikke kunde lede, og fik lov at pleie ham.

Da han var stadt gennem lungen, faldt det ham besværligt at tale, og sørgelig talte han meget lidt. Men en dag sa han med sagte stemme: „Hvister De den dag, da De bad mig om drille?“

„Ja, min ven.“ svarte jeg, „men la det gaa, jeg har glemt det nu.“

„Men jeg har ikke,“ jamrede han, og fortalte mig da med stort besvær, hvorledes han hin dag havde været tirret næsten til naabent oprør af troppens officer, — hvorledes han var saa vred, og desuden saa udmattet af malaria, at han den gang neppe viste hvad han gjorde. Han fortalte, hvorledes han ofte bittert havde angret sin raar, hjertesløse opførelse mod mig, og hvorledes han forjævet havde søgt efter mig de følgende maanedes for at bede om min tilgivelse.

„Da det være glemt,“ bad jeg igjen, for jeg talte mig meget skamfuld ved hans ydmyge beklendelse, „vi har alle vore onde dage! Det var alligevel ikke ret af mig at hændte saa kagerat, og jeg ber dig atter om at tilgi mig.“

Saa gav han mig sine slegtningers adresse, og spurgte efter feltpræsten, som bad med ham og forberedte ham for hans lange og ensomme vandring gennem dødsfjællens dal.

Feltpræsten lod sin bibel tilbage hos mig og mærkede flere steder, som jeg skulde læse for den vrende mand, naar han vaskede det.

Atter alene med ham, spurgte han mig, om der ikke var et sted i bibelen som talte om et bæger fuldt vand.

Jeg prøvede at bevillige ham, men han svarte: „Al, min ven, De ved ikke, hvad De har gjort for min sjæl, da De ikke negtede mig den drif i min taal.“

„Og hvo der giber en af disse smaa endog er bæger fuldt vand at drille, fordi han er en discipel, sandelig siger jeg eder, han skal ingentunde miste sin løn,“ mumlede han. Sa, jeg er en af de mindste af hans disciple. Lige som Peter har jeg ofte fornegtet min herre. Men han er kommet og er død ogsaa for forrige, uværkelige frakaldne som mig, og bragt op af gravens tilgi-

velse og evigt liv. — Hvillen dag har det imorgen?“ spurgte han saa med søg stemme.

„Imorgen er paaske,“ svarte jeg. „Paaske — den dag Herren stod op fra de døde,“ udraabte han. Et lykkeligt smil gled over hans af smerte fortrukne ansigt. „Jeg ved, at min forlofer lever,“ hviskede han. „O, læs den fortælling for mig,“ bønfalet han, og med sagte, skjælvende stemme læste jeg den og andre steder, han bad om, til paaske-morgenen oprandt over de flovbedækte bakker, som straanede ned mod den brusende Tennessee, og min ven gik at møde vor afskandne frelser. Da lærte jeg for første gang i mit liv, hvad betydning paasken har for syndige, døvelige mennesker og, takket være Gud, ogsaa for mig.

(F. B. D. i „Young Luth. Mag.“)

Evas første bal.

Indjendt.

En sand hændelse.

(Fortættelse.)

Eva opsogte nu doktor Waldner for at sige ham, at hun samme dag maatte forlade sin plads.

„Det gjør mig ondt,“ svarede den unge læge sentig, „De har været en om og trostøst pleier for min broder, og han vil komme til at savne Dem meget.“

„Jeg haaber, at løjtnant Waldner snart vil bli saa rask, at han ingen sygepleier behøver,“

„Det haaber jeg ogsaa; men endnu er han meget svag og foruroliget let af smaatting. Tal derfor ikke til ham om Deres afreise og træt ham ikke med nogen affed.“

Doktoren tænkte rolig sin cigar og vedblev læsningen af den bog, han for et øieblik havde lagt fra sig.

Eva bødte sig taust som til samtykke, hun kunde ikke tale, hendes hjerte var for fuldt; de rolige ligeagtige ord spantes hende usigelig ditre.

Tanken om, at den søge burde fritages for afsæden fra hende som en foru vitgende smaatting, lod hende med forfærdelse føle, hvad denne affed var for hende selv.

Gadnu engang traadte hun ind i sygeværelset, — den sidste — det var hende svært at beherske sin stadsbevægelse, og hun følte, at hun klegne.

„Ha! aldrig har denne forunderlige

lighed været mere paafaldende end i disse øieblik!“ udbrød Waldner iltsig, „deite smertelige udtryk — men hvad fattede Dem? — De skjælver!“

„Intet! gjør mig blot ikke bange med at tale om den blege pige, saa tror jeg, at De atter fantasierer.“

„De tror, at erindringer om hende saa er en feberfantasi. Nei, det er lyspunktet i mit liv. Hun har lært mig at afstj moti, — De at søge lyset; — men søge er ikke at finde,“ tilføiede han med et modløst sul.

„Sol den som søger, han finder, — ja han blir sunden af Herren,“ hviskede Eva blig.

„Tror De det?“

„Sol det er jo Herrens egne ord, at den som søger, han finder, den som beder, han faar.“

„Men jeg kan ikke bede; jeg har mange gange, naar De troede, at jeg sov, betragtet Dem, naar De har været uensvunden i den, og dette syn har vakt en længsel hos mig; — vil De, — vil De engang lade mig høre, hvordan De beder?“

„Ja jeg vil!“ svarede hun rørt. Og Herren hørte det tauste bønnens sul, hun opjendte, at hun vilde giv hende sin aand, og med den de rette ord. Hendes bøn var simpel og kort, — med uudslettelige træt vægges den i Waldners hjerte. Den blev ikke et saabant naturligt ord, der i et nu forvandlede sig til lyd; men den blev en udsæd, som faldt i god jord for engang at bære frugt.

„Tal,“ hviskede han sagte, da Eva sang, og talte hende haanden.

„Gadnat! — Gud velsigne og bevare Dem!“ sagde hun hurtigt og reiste sig op, og efter at have ordnet, hvad der behøvedes, gik hun stille ud. Bønnen med og for den sjære søge havde dog givet hende nyt mod og sjernet hvet følelse af egentjærlig bitterhed.

Begin Right.

„Boys“ said Mr. Wisdom, coming in through the yard, as the rain began to fall, „put on your rubber coats and boots and run out and clear away the heap of earth you throw up yesterday about the cistern platform. Make a little channel where the ground slopes for the water to run off below.“

Hal and Horace thought this

fine fun, and were soon at work. But presently papa called from a window:

„You are not doing that right, boys; you've turned the water toward the house. Directly it will be running into the cellar window. Turn the channel away from the house at once.“

„But this is the easiest way to dig it now, papa,“ called Hal. „We'll turn it before it does any harm.“

„Do it right in the beginning,“ said papa, in a voice that settled things. „Begin right, no matter if it is more trouble. Then you will be sure that no harm can be done, and won't have to fix things up afterward.“

The boys did as they were told, and were just in time to keep a stream of water from reaching the cellar window.

Soon after this, Mr. Wisdom found Horace reading a book borrowed from one of the boys.

„This is not the kind of reading that I wish you to have,“ he said. „Give it back at once.“

„Please let me finish the book,“ pleaded Horace. „Then I can stop reading this kind before it does me any harm.“

„No,“ said papa, repeating the lesson of the rainy day; „begin right in your reading, and in all your habits, and then you will not have to change. If you start in the right direction, it will help you to keep right to the end.“ — „Lutheran.“ (Our Friend.)

In God's Sight.

„Remember God is watching you; For whether wrong or right, No child in all this busy world Is ever out of sight.“

„Yes, he who blessed the little ones Is marking all you do, Then let each word, and thought and deed Be honest, brave and true.“ (Our Friend.)

Gaar du i kirke med det rette sindelag?

(Slutning).

Den berømte engelske prædikant Spurgeon sa engang saa stærkt et ord som dette: „Det er min mening, som har gjort mig til det, jeg er som taler og prædikant.“ Mange andre kan sige det samme. Vil ikke ogsaa du gøre dit til, at din prest kan sige det?

Hvorledes gaar det da til, at en menighed kan gøre en god og dygtig prædikant ud af sin prest? Den første betingelse herfor er en, som du maatte allermindest have tænkt over, nemlig at du indfinder dig i kirken. Hver gang der er gudstjeneste, og saaledes hjælper til at fylde kirken. Det kan jeg ikke begribe, siger du, at min tilstedeværelse eller fraværelse ska de have nogen indflydelse paa presten, hvorledes han prædiker. Nei, kan saa udenfor presten sels forstaaet — fordi de ikke sætter sig nok ind i prestens sels og skilling — hvor velsigende og inspirerende det virker paa presten at se kirken fuld af tilhørere, men — ogsaa hvor nedslående og slående det virker paa ham at se bænken som oftest staa tomme.

Og dog er dette ganske naturligt; thi naar presten ser, at mange folk kommer for at høre ham, da kommer han uvilkaarlig til at tænke som saa: Jeg staaers tynde af en prest som dog ved Guds naade i mine prædikener have sagt noget, som har hjulpet disse folk fremad paa salighedsvejen, siden de kommer i jgen for at høre mig. Ved saaledes søndag efter søndag at se disse stendte ansigter i kirken paa sine vænliche pladse, derved stemmes, opmuntres og styrkes har til med lid, mod og kraft at holde sin prædiken.

Men paa den anden side, dersom kirkebesøget er lidet, saa de fleste kun kommer i kirken hver anden, tredje eller fjerde søndag, ja maatte høre til jul, paaske og pinse og paa konfirmations søndagen, saa præster som oftest maatte prædike for nogle faa, da virker dette overmaade nedslående og nedtrykkende paa hans sind. Han taber modet, blir forlagt og plaget af tanker, som disse: Det er nok lidet kendt med dig som prest, stakkar, siden du ikke kan drage folk til kirke med din prædiken. Det er nok bedre du trækker dig tilbage fra denne store gjerning, som du nu saa ikke magter alligevel, og se at saa dig en anden haandtering, som du er dygtig, og ikke saa tvivlen for andre, som er mere skikede end du til at være prest.

Min læse! Presten faller oftere i samvittighedsnød under byrden af saadanne tanker, end du maatte har nogen anelse om, fordi du ikke paastjønner hans kald og ordsel og ikke vil gaa og høre ham. Derfor, kjære ven! lad ikke din kjærlige tale for tomme bænke, men fyld din plads i kirken hver eneste gang der er gudstjeneste, saaledes du ikke har vistelig og lovtigt forfald.

Men — det er dog ikke nok, at du er i kirken, du maa ogsaa fremføre alle dine opmærksomme tilhørere og ad være af alle ceremonier og forskrifter under gudstjenesten. Der er ingen ting, der saaledes begejstret presten under prædikenen, som en opmærksom tilhørerskare. Naar presten staaer ud over forsamlingen og der møder vidt opladte blikke overalt, da blir han vistelig opløst og begejstret i sin aand til at tale ordet. Ingen maa tro, at de fremmer presten eller gjør ham bangt eller forvirret ved at se ham ligesom alene. Nei, det er netop det han ønsker sig til at gøre. Da er det, som hørte han den Helligaand sige til sig: Gør

dit alle disse naadefulde gjær, som venter paa, at du skal bruge Guds ord for dem; kal nu ordet til dem med lid, lyst og glæde; læg hele din aand stykke ind i din prædiken; brug al den kraft, visdom og forstand, der staaer til din rådighed for at af dine tilhørere den bedste aandelige søde, du formaar. — Og du skal det bli en velsignet stund baade for menigheden og prest!

Men det første og det sidste og det vigtigste af alt er dog, at du søger dig dragen til kirken for at dyrke og tilbede din Gud og bruge omsorg for din uheldige sjæl. Er det det, som drager dig til gudstjenesten, saa skal din plads heller aldrig staa tom i kirken, saaledes du ikke af guldige grunde er forhindret fra at være tilstede.

Det er helt mærkeligt, hvor mange slags undskyldninger mennesket kan finde paa, og hvor mange hindringer, der kan lægges sig tvælen for det, naar det skal i kirke. Undskyldninger og hindringer, som ellers, naar det gælder andre sager eller andre ting, ryddes af vejen uden sænderligt besvær: Sien et for lang, eller for stent, eller for tidsbar, som i de store byer, hvor man maa ta sporvogn. Eller det er for kaldt, eller for varmt, eller for vandt, eller for stude, eller man er for træt.

Mange har det paa den maade, at de søger sig saa utilværs søndagmorgen, at de maa se og høre sig til langt paa bogen; imidlertid blir det for sent at gaa i kirke. Men henimod middag forsvinder søndagslyggen og søndagsiværtheden, man tar sig forfriskende udflugter, som man kalder det, til dette eller hint forlystelseshed, eller gaar i besøg hos naabere og venner. Undervejen bruger man hele søndagen til dette. Iad imellem finder man tilstrækkelig grund til ikke at gaa i kirke, fordi ens lærer er for daarlig, eller de er ikke paa mode — som om Gud ser paa sierne.

Men er man for nærmet paa en eller anden af sine naabere eller andre medlemmer af menigheden; og man kan da ikke sidde sammen med disse folk i kirken og opvære sig? Eller der er strid og uro i menigheden, og det maa da det være grund nok til at holde sig borte fra kirken. Eller kanske menigheden har gjærd, som skal betales, eller de maa udbetale eller aarlige udgifter til menighedens bekvem og fremgang er for store. Gaar man derfor sjelden i kirke, saa betaler man i forhold derefter; thi hverken Gud eller mennesker kan forlange, at man skal betale for mere end man gjør brug af.

Undervejen er det prestens skyld, at man ikke gaar i kirke som ofte som man ellers vilde; han er saadan en daarlige eller midelmændig prædikant. Der er ikke det lid og den sand i prædikenen, som der skulde være; det er især det at høre paa ham — at sit for ofte.

Om det husvæder og madmødre har sat sig fast i den indstilling, at det ikke gaar an for alle hushold folk at gaa i kirke, en maa ialfald bli hjemme hver gang for at passe hus og hjem, at ikke noget galt sker. Man tar ikke overlade til Guds ord at passe hus og hjem, mens man gaar i hans hus for at tilbede ham.

Der er en del forældre, som har till undskyldning for ikke at gaa i kirke, at de har fem a børn; moren kan ikke bli jærbig og ikke kan børnene særdige tid nok til at komme i kirke søndagmorgen; desuden vil børnene ikke sidde stille i kirken, men striger. Men som det nok er der dog en del fædre og mødre, som har en forunderlig edne til at overføre om alle dette.

Og med alle disse undskyldninger og hindringer, som (Fortset paa næste side).

Fra Ballard.

Skjærtorsdag holdtes der en tale for menighedens barneskole om nadverens indstiftelse. De staa lyttede med andagt, og den barmhjertige Gud vil velsigne den sld, som her saas i de spæde hjerter. Om aftenen havde ungdomsforeningen møde, og en engelsk tale holdtes om samme sag. Gud give, at nadverens velsignelse maatte blive mere erkjendt omkring i menighederne.

Et kor fra ungdomsforeningen og konfirmanterne, ialt 30 stemmer, sang ved gudstjenesten paaskedag. Deras sang var: "Hail to the risen Savior" og var særdeles holdtellig og til glæde for menigheden.

Blandt nye ankomne kan nævnes: Advokat C. L. Nelson fra Forest City, Ia., pastor Rodsathers kald, og mr. Hagen fra Nord Minneapolis, pastor Chr. Andersons kald. Begge disse familier er blevne bekjendte med vor menighed og ungdomsforening.

I Redmond blir der gudstjeneste søndag den 30te april kl. 10:30 formiddag. Der holdes katekisation paa kirkegulvet — som sædvanlig.

Den prægtige oceandamp "Minnesota" ligger for tiden i Seattles havn. Det er et stort, prægtigt skib og saa valkert indredet, at man gribes af reiselyst, naar man betragter det. Staten Minnesota er en stor og mægtig stat, og det samme kan siges om denne prægtige oceandamp som bærer dens navn.

Pastor Harstad skal holde festtalen ved barneskolens slutning søndag aften den 14de mai. Festen skal holdes i Zionskirken, First Avenue og State Street, Ballard. I aarets løb har 31 børn besøgt skolen. M. A. C.

Til salg.

100 aker, en del indløst med lod, en del saa, vilken præsenterer med indløst med, 14 mil fra Portland. For nærmere oplysning henholdsvis man sig til C. A. C. Stewart, Portland, Ore.

eller: 3) forudsæts let overkommes, naar det gjælder legems-
erhverv og behov, naar nu den arme, uheldige sjæl la sig
afslippe søndag efter søndag, ofte nok ud og nok ind, ind-
til den er afledes udhængret, ja død, af mangel paa nød-
dig næring.

O du fulde og liflige menneskestjerner, som kan se dig til
at bedrøge dig selv for det dyrebareste som er dig tilkænt af
Gud, for elsen i Kristus! Thi „troen kommer berøvet,
at man hører, men at man hører, sker ved Guds ord,“ som
predikes i kirken (Rom. 10, 17).

Der sandt er dog ikke profetens ord (Jer. 17, 9): „Be-
drøget er hjertet, mere end alt andet, og sandt er det; hvo
kender det?“

Ev du, min læser, en af disse!

De som du tar det let med, eller lar dig beherske af en
eller flere af disse undskyldninger eller hindringer for ikke at
gaa i kirke, da frugt dig! og husk paa apostolens ord: „Gaa
hvor af os skal gøre Gud regnskab for sig selv“ (Rom. 14,
12), og: „Enhver skal bære sin egen byrde“ (Gal. 6, 5).

Seis om det er saa fat med dig, at du en og anden gang
gaar i kirke, men ellers, naar som helst det falder dig ind, lar
dig beherske af en eller flere af ovennævnte undskyldninger
eller hindringer og blir borte, da beriser det, at heller ikke de
gange, du gaar der, gaar du der med det rette sindelag; du
gaar der ikke af hjertets oprigtige trang, men af andre grun-
de. En sand kirke, der har oprigtig bekymring for sin sjæls
frelse, kan ikke og vil ikke undvære en eneste gudstjeneste,
uden hun af gyldige grunde er hindret i at være tilstede.
Dette har vi eksempel paa i de oprigtige, sande kirkegjen-
gere. Hver blandt dem som oftest er syge, skrøbelige, gamle og
svage søl og forældre med smaa børn, skulle under mere eller
mindre besvær altid indfinde sig til gudstjenesten.

Mange kirkegængere har vænt sig til den bygge udført
at forlade kirken, saasnart prestens er ved med af prædikestolen.
Man kan ikke afvente gudstjenestens slutning. Dette bør du
ikke gøre. Det er ikke alene forstyrrende, men forargeligt.
Det er, som visse disse folk sigte haade til prest og menighed,
ja til Gud selv: Denne gudstjeneste er altfor lang for mig.
Nu kan jeg ikke udholde det længere. Gaa tar de hatten og
styrger paa bør. Man ser tydelig paa det hastverk, med hvil-
ket de søger at komme ud af kirken saa ubemærket som muligt
— de har gjerne indtalt de bøgerne læder i kirken —, at de
selv har umvillighedsbesvær over, at de forlader Guds me-
nigheds forsamling, før gudstjenesten er sluttet. Men den
gamle Adams natur naar overhaand over andens opdragelse.

Et eksempel i mittier. Naar en eller to gaar, saa
følger som oftest flere efter. Man vil se gaa, kan vi og saa,
tanke de mindre besværede. Her synes en del folk, at det
gaar rent over grænserne, naar der er en kort overføring af
børnene horehaand eller altermang. Saadan afvejd er ikke
elstet til stede for vedkommende selv, men et i høj grad habels-
værdigt eksempel for andre, og derfor uenmeligt og forar-
geligt. Det viser ikke det rette sindelag, med hvilket man
skalde være i Guds hus. Derfor, min læser, gjør ikke dette!

Naar prestens efter prædiken igen foretter altestjen-
sten, lar du atter ta del i den med alvor og andagt; og ikke
mindst lar du lægge hele dit hjerte ind i slutningsbønnen.

Vi kunde alle takke Gud for den erkjendelse og omhu,
med hvilken vore fædre har valgt haade indhold og form i
hidgangs- og slutningsbønnen. De er rene mesterbeister i
tro og gl. Men takk Gud, gjør vi bedst berøvet at vi lægger
hele vort hjerte og aand ind i bønnen, naar vi beder dem
sammen med den hele menighed.

Naar gudstjenesten er forbi, sammen det sig for alle kir-
kegængere saa stille og rolig som muligt at forlade Guds
hus.

Det er en udans, som burde afsluttes, hvor den har
faaet indpas, at man inde i kirken begynder at snakke med
sine venner og bekendte om alle mulige ting, saasnart guds-
tjenesten er forbi; og det undertiden under latter og larv,
saa det er rent ubegribeligt at være vidne til. Det gir indtryk
af, at man med engang vil rykke af sig alle de gode indtryk,
prædiken og gudstjenesten har gjort paa en.

Men heller ikke paa veien hjem fra kirken, hvor man før
uvorren tale, „gøstelig snak og leifarbig skamt“. Det
ville jo berøve et hjerte og sind uden alt kristeligt alvor.
Mange kirkegængere har paa den maade, før de naaede sit
hjem, udhøstet af sit hjerte alle gode følelser og indtryk, som
de modtog under gudstjenesten, og bræved ødelagt den hel-
lignands gjerning i sig.

Jesu selv har udtalt dette ad bærrende og forfarde-
lige ord for alle sigters, tiders og steders kirkegængere, disse
ord nemlig: „De ved veien er de, som hører ordet; derefter
kommer djævelen og tager ordet bort af deres
hjerter, forat de ikke skal tro og bli salige“ (Mat. 13, 12).

Dette Jesu ord om den liflige og lumle Satan, hvis
opgave det er i denne verden at rive os ordet af hjertet, at vi
ikke skal tro og bli salige, burde ryste os alle i sjæl og sam-
vittighed. Saavel naar vi sidder i Guds hus, som i vor
daglige fordsfel.

Gud gi dig da, min læser, at gaa i kirke med det
rette sindelag, at ta del i alle gudstjenestlige handlinger
med det rette sindelag og at leve et kristeligt liv
med det rette sindelag!

Derren velgjerne vores alle kirkegang til sin ære og vor
salighed!

R. Pedersen.

Veien til Kristus.

(Indledt).

„Mit hjertes angester har vidt udbredt sig; udfør mig
af mine trængsler. Se min elendighed og min mæle og for-
lad mig alle mine synder.“

David Brainerd spurte engang en omvendt indtæner
om, hvorledes hans hjerte og sind forandring var foregaaet.
Denne kunde intet bestemt svar gi ham derpaa. Men da de
var gaaet et stykke ind i skoven med hinanden, blev indtæneren
saaende, samlede nogle nedfaldne træer, la dem i en kasse,
satte en arm i midten af træene og antændte dem. Saa-
 snart ormen mærkede lyden, frøb den snart til hin, snart til
denne side; overalt var lid. Efterat den under forjævels be-
sværelser for at undkomme havde vendt sig til alle sider,
vendte den tilbage midt i træene og la sig forhollet hen for at
dø. I dette øjeblik tog indtæneren ormen i sin haand.
„Dette,“ sa han, „var den del, Gud førte mig. Jeg saa
Guds arde ale lyse over mig; jeg forsøgte at rudsly til en
side, — der var lid; jeg forsøgte det paa en anden kant, —
der var lid. Gødelig opgav jeg alt haab og vilde da — ta
begynde Jesus Kristus at opvise min sjæl.“

Hjernen i den evangeliske præken. Menigheden vil alle-
lunde undvære moral- og dogmeprædiker. Men paa evan-
gelisk jordbund daer saadanne prædiker ikke, uden bered in-
derste hjerne et den levende personlige tro. Det er dette Lu-
ther mener, naar han siger, at ved præken „kommer Kristus
til dig, eller blir du dragt til ham“. — Luther som opdrager.

DRS. ROBERTS, DOERNBERG
AND RAWLINGS

DENTISTS

Crown and Bridge Work a Specialty
156 Pacific Ave. Tel. Red 490
TACOMA W

Student- Supplies OF ALL KINDS

Vaughan & Morrill Co

926 Pac. Ave. Tacoma, Wash

J. M. Arntson,

Notary Public.

Notary Public.

Udfærdiger alle lovlige Dokumenter
saa som Skjeder, Kontrakter, m. m.

Municipal Court-Rooms
City Hall.

TACOMA.

WASH

Lutherisk Pilgrim Hus

No. 8 State St., New York.
Særligt Hus for det nye Bænkhus for Kongens
for Børns Office.

Kristeligt Herberg for Indvandrere
og andre Rejsende.

Pastor G. Petersen, Emigrantmissionær.

Her, træffes i Pilgrim-Hus og
saa Emigranterne til med
Raad og Deed.

Best. hos Emigranter fra Berlin, Gæst med Belt
Line Street car lige til Bænk.

Skandinavisk

Boghandel.

Et stort Udsalg af Skolebøger, Sol-
mebøger, Bibler, Romener og Kvæter,
samt alt, som tilhører en vel udført
Bog- og Papirhandel.

Ordres pr. Post opbeholdes hurtigt.
VISELL & RICKBERG,

Stationers & Booksellers
1808 Pacific Ave.

'PACIFIC HEROLD'

et fridagligt ugeblad, a religious weekly, udgivet af presbyterianerne for Pacific distrikt af den nordlige halvde ved H. P. Xavier som redaktør og forretningsfører.

Entered at the post-office at Parkland, Wash., as second-class matter.

Bladet koster

for aaret.....50 Cts.
halvaaret.....25 Cts.
til Europa for et aar.....75 Cts.

Adresse: Parkland, Washington.

Rest godhedsfuldt betale, at man ikke længer foretager Pacific Lutheran University Association og Pacific Herald under et. Alt som vedkommer bladet, penge og indsendelser, maa derfor sendes direkte til Pacific Herald, Parkland, Washington.

Betalt paa Herold.

- H. N. Berger, H. P. Xavier, F. N. Stondall, Henry M. Hanson, Mrs. Aug. Selben, Carl S. West, R. O. Stearns, L. Wagnard, Mrs. Virginia Brantke, G. Klact Hob, Miss O. Eversen, R. O. Jensen, Aug. Olsen, G. J. Matheson, O. Stern, Miss Wilma Rasmussen, Miss Margrethe Pedersen, Marion Jørgensen, M. Lee, Mrs. J. H. Jensen, Mrs. Sophi Bendtz, V. J. Jensen, Mrs. Lora Rasmussen, Johs. Nilson, Ole Toffen, Miss Winnie Gøttelien, Ole J. Sandnes, Mrs. Oden Rottelid, Mrs. E. Gimmedal, K. E. Høen, J. Krogh, E. Ushad, Mrs. R. Wagnell, Mrs. Rude Knutsen, Lena Knutsen, Mrs. Mari E. Sævi, Jens Haraldsen, Mrs. Andrew Gaardsh, Mrs. Ofru Gaardsh, Mrs. Martha Gøttelien, Jøger Hanson, Mrs. Marie Knutsen, Mrs. + barfotte Potterud, Mrs. Albert Sovan, K. Stendrud, Mrs. Chucina Miller, Anders Berntsen, M. Pedersen, Geo. Langlo, G. Martinson, P. Jacobson, N. Langlo, G. Langlo, Anton Wade, N. Wade, Mrs. Lars Pedersen, Lora Tyslow, Hans Lee, Tom Lee, N. Nelson, K. Eide, Mrs. Rasmussen, Ode Wade, John Olson. (Disse 10 skal betale for sig selv, betalt for.) Mrs. W. Kærvi, N. W. Jørgen Thorsen, Carl Hinrich, Ole Muelik, Harry Karia, Rektor L. Selberg, John Wanketh, hver 50 cts. Likonan Johnson, J. Hansen, Christoffer Oenison, Mrs. Anna O. Gunn, Mrs. Mariane Jacobson, V. Poulsen, N. G. Pølle, G. A. Pølle, J. B. Mathias, N. O. Alfson, Ole K. Ohlsson, Alvert Olsen, hver 50 cts. H. Hansen 50 cts, G. Olsen 50 cts, H. B. Jørgensen 50 cts, Hans A. Olsen 50 cts.

Guds barn behøver ikke bære andet særlig end Guds angr. R. G.

En prests fortrolige samtale med sin menighed.

Hjære venner! Jeg skal ikke prædike længe i aften. Jeg er bange for, at jeg ofte prædiker altfor længe, indtalet en del del ord, uden at det tilsvarende indhold meddeles. Det er ikke altid saa let at sige noget, som har et blivende værd for tilhørerne. Man bliver som let ved at høre kjendte sandheder fremførte i de samme ord. Og at kunne fremføre de samme gamle velkendte sandheder i en ny, tiltrækkende drøgt, beroligende stil og grundig studium, og det er ikke saa let at læse til det for en prest, som er meget optaget med missionsarbejde. Jeg vil derfor i aften blot sige nogle få ord, men i disse fremførte en del ting, som I kunde have godt af at tænke paa.

Jeg vil i aften ikke tale højt, saa jeg strammer eder. Man kunde jeg ofte er tilbøjelig til at gøre dette, at jeg taler saaledes, at I faar det indtryk af mig, at jeg ikke vil eller vel, og at I derfor ogsaa faar det samme indtryk af den herre Jesus, hvis tjener jeg er.

Men I, tørde dog ikke saa dette indtryk af den herre Jesus, som taler saa indbydende til eder i sit ord. Og I kunde ikke saa det indtryk af mig hævle. Ligesom den herre Jesus bare vil eller vel, saaledes er det ogsaa mit hjertes ønske at fremme eders sande vel. Eller tror I da, at jeg her havde holdt ud i eders midte i alle disse aar baade i ondt rygte og i godt rygte blot for at kunne have anledning til at blage eder. Nei, I vil hjerne, at det umuligt kan have været min hensigt.

Udi usforstandig nidkjærhed kan jeg vel have brugt til somme tider, men da har det dog været for at kunne tjene Herren med en usfald samvittighed, og for at kunne fremme eders sande vel for tid og evighed. Og da skalde I takke Gud for, at den har givet eder en prest, som hellere fortæller af nidkjærhed for Guds ansigt end af sjæls friske, end i lighed og hedsom er kjennemærket med alle ting.

Men var iærtsjæde om dette, mine hjære, at I nu ikke skal ondt, men bare godt. Naar jeg har moattet tale hedsom ord til eder fra prædikestolen, saa er det Heet, fordi Gud taler saaledes i sit ord, og det er Heet, for at I kunde saa en lys og grundig indsigt i sanden — ikke saa meget sanden som sanden — men sanden som sanden er jeds. Syn-

den er eders største hedsom. Det er sanden, som gjør, at I altid har det rigtig godt. Det er sanden, som lægger paa eder de legemlige plager. Det er sanden, som gjør, at I har en sande afrod og hedsom i eders hjerte. Det er sanden, som stiller eder fra Gud, hos hvem I alene kan have sande lykke. Og det er sanden, som tilidst for evigt vil stille eder fra Gud og give eder del med hedsom og alle hedsom regler i den evige lys, som berøder med lys og sande, skalde I ikke blive fristet fra den.

Forde sanden er en sande skæffelig ting og eders største hedsom, saa har jeg lagt at male den søt og søffelig for eder, ikke, forat I sanden skalde stramme hedsom fra Gud, men forat I skalde stramme hedsom fra eders sanden. Ingen kan gøre eder en større tjeneste end den, der stiller eder af med sanden baade som skyld og som magt.

Ikke gjør det menneske eller nogen tjeneste, som bare prædiker søde og smigrende ord, som siger: Det er ikke saa ondt; man kan da ikke være saa uplerregende. Ellig er nu engang verdens gang; søt er nu engang lys, — og lignende tolemaader og udtryk.

De som taler saaledes, er hedsom sendebud, enten de mener at være det eller ikke. Nei, den alene gjør eder en tjeneste, og det en stor tjeneste, ja den største tjeneste som nogen kan gjøre, haad enten han er i himlen eller paa jorden, som fortæller eder, haad sand er, enten det nu søler eller ikke søler, — som fortæller eder, haad sanden netop I har, og som paa samme tid viser eder, paa hvilken maade I kan bli blage og alle sanden tollt.

Men jeg vil ikke læse fortælle eder, hvilke sanden I har er fristede af eller behæftede med, det har jeg altid saa ofte og vil ved Guds naade, naar anledning gives, gøre det isjær. Isjærten vil jeg fremholde saellig, hedsom I blir sanden tollt.

Jeg tænker det er Heet blandt eder, som er sig selv bevidst, at de plages af sanden, baade sand i almindelighed og særskilte hedsom, som de søger det saa haardt at stille sig med. Ojntagne gange — som I saffe: Gid jeg aldrig havde gjort dette! Gid jeg dog kunde gøre dette, som jeg gjorde i a laare ilde, oerer isjær! At jeg dog kunde naare mine hedsom ten fra en sande gjenning, min magt fra et sande ord, mit hedsom fra en sande tank!

Da I nu, hedsom den, du kan! Thi Jesus Kristus, hans sande, blod renser os fra al sand. Gaa til den herre Jesus

og rens dig i hans blod, og du vil bli usforstandig ren.

Men haad vil det da sige at gaa til den herre Jesus? Vi vil søge at gøre sagen saa simpel som muligt. Du har maatte været lys og har gant til en lys for at saa hedsom. Naar du kommer til lægen, fortæller du ham altsant, hedsom du har det: at du har ondt i hedsom, isjær i benet, hedsom i hedsom; at du plages af hedsom, isjær hedsom og isjær. De isjær legemdelde blader du gant isjær, forat lægen kan saa rigtig god rede paa, haad du egentlig søler dig. Du viser ham ikke de sande og friske legemdelde, men de søge; du fortæller ham ikke, i hvilken hedsom du er vel, men i hvilken hedsom du har ondt.

Paa samme vis skal du gaa til Jesus. Dette har Jesus selv læst os. „De første har ikke lægen behøvet, men de, som har ondt,“ siger han. Gaa derfor til Jesus. Sig ham just hedsom det er søt med dig. Lad dig vise, i hvilken hedsom du er lys paa hedsom. Wobedar for ham alle sanden, som du har begaet. Søg ikke at undskulde dig i nogen hedsom. Sager du at undskulde dig selv, saa kan du umulig bli hedsom. Det vil være det samme som om du, naar du gif til lægen, vilde søge at dække over de søge legemdelde og hedsom dine skæffeligheder og smertor for ham. Nei, ud med hedsom sandheden og dalg ikke noget. Saffend, at „du er manden“, og at der ikke er nogen anden, som skylden skal lægges paa. Søg dele dit hedsom ondt i hele dit søt og sig: „Ellig er jeg, Herre! og netop derfor maa jeg reddes, hedsom gant jeg evig fortabt. Og du, herre Jesus, er den eneste som kan hjælpe mig, og derfor kommer jeg til dig. Lad dit søt blod rens mig, den søt og søt, saa af sand. Og du skal vide dette, at Jesus Kristus, Guds sande, blod renser dig fra a i sand.

Derfor lad denne sandhed altid være din trost: „Dit blod og søt er alt, haad jeg vil søtles med; Med det jeg skal for Gud bestaa, Naar jeg i himlen vil indgaa.“ D.

Gudstjenester.

O. Statens talh, Dagblad, 30 apr. kl. 10:30.

Fra Norge.

De tilfældige forhold i Kristiania. I jule- og nytårsnummer af „Menighedsblad for Kristiania“ findes et interessant Bidrag af G. S. Jensen: Er de tilfældige forhold i vor by tilfredsstillende, saadant talene kan tale? Lad enhver selv domme. Der er i Kristiania henimod 220.000 mennesker, som tilhører den norske statskirke. Disse 220.000 mennesker er fordelt paa 16 sogne med 37 eller fra dette naar begyndelse 38 prestes. Kun 4 af disse 16 sogne taler under 10.000 mennesker, hvad der anses for at være det bedste tal, et sogn med nogen rimelighed bør tale. Men 3 af dem har omkring 20.000 mennesker, og 5 har 15—17.000 mennesker. Er det let under saadanne forhold at arbejde med kraft, haab og frugt? Er det ikke for os prestes store fristelser til at hoved og lade os naie? I Kristiania falder der gennemsnitlig omtrent 6000 mennesker paa hver prest. Men der er fremdeles et sogn, hvor der falder 10.000 mennesker paa hver prest, og en del andre med 7—8000. Der er noget spændende ved saadanne tal. Til sammenligning nævnes, at i det umaadelige London gaar der 2—3000 mennesker paa hver prest, i Kristiania 15 eller om nogle naar 10 kirker er der siddeplads for 15 16,000 mennesker. Der kommer noget over 4000 siddeplads. Men hvor vilde der være plads for den usforholdsmæssig langt større mængde af de andre, selv om ostengudsstjenesterne regnede med? I Kristiania gaar der 10—12 mennesker til alteret af 100, som kunde gaa til alteret. De tilfældige forhold i Kristiania er, saadant talene kan tale, ikke tilfredsstillende. — „Nytt.“ i Nr.

Stillingen i Norge. Professor Th. Rothne holdt paa opfordring af sine medlemmer i det norske selskab for en tid siden et foredrag om den politiske situation i Norge. Han handlede ved anledning af forholdet mellem Norge og Sverige og navnlig, hvoledes den absolutte forudsætning for unionen fra Norges side var ligefærdighed med Sverige. Hvad Norge ønskede, var kun at være herter i sit eget hus. Svenskerne havde den første halvdel en anden betydning i unionen, end den i sig selv havde; som det første fandt troede de, at Sverige var selvstændigt til at være domstolende i foreningen trods de norske grundlove

og riksdagen. Karl Johan havde lovet dem Norge som vederlag for Finland, og for den tanke, at dette var sket ved oprettelsen af unionen, kunde de ikke frigjøre sig. Det gælte, varme og begejstrede foredrag blev ledsaget med kraftigt bifald. „D. N.“

Referat af forhandlingerne paa det tilfældige lagsmandsmøde i Kristiania, Kristiania 1904. Beretning foretog: D. N. 80 are.

Dette referat blev anbefalet til enhver, som ønsker at få en indledning om den teologiske kirke, som nu tjæmpes i vort hjemmelandt. Det leverer en udvalgt fremstilling af de paa mødet foretagne forhandlinger, og de begge parter i striden er repræsenterede, for men af referatet kan ganske god besked om, hvad lampen gjaelder. Vi, som elsker vor fædrelandt og alle kan glemme, vil alle rigtigt glæde os over, maa indbyrdes bede Gud om, at han vil hjælpe os til at holde fast ved sandheden med et ukjædet herte.

Avinden og afholdelse af aftenen. Foredrag af Ignate Carlsson. Foretog af E. M. Berntsen, Kristiania. Pris 10 are.

Hvorfor bør avinden deltage i afholdelse af aftenen? Dette er det spørgsmål, som foredraget søger at besvare, og svaret gives paa en klar og forstandende maade. Det er et hjerte, der er opvakt over af den slendighed, de berusende drikke afholdes i hjemmet, i skolen og i byen, som tæler. Man kan bli villig til at undskylde mange herse udtryk, naar man faar den oplysning, at i det lille fattige Norge med sine ca. 2 millioner indbyggere, bruges der mellem 40 og 50 millioner kroner til berusende drik om aaret, hvoraf 10 millioner om aaret eller 23.000 kroner om dagen falder alene paa Kristiania; at der i vort fædreland findes ikke mindre end omkring 30.000 branderhjem, hvor mere end 60.000 børn skal søge sin opfostring. Herfærdigheden tror, at i al denne slendighed vil kun totalafholdelse bli et middel til at gøre det her det sig forsvaret at søge færdigt herfra fra driften, som for man se til at søge driften herfra fra færdigt. Men sikkert er det dog, hvad ogsaa al erfaring tilføjer, at ingen menneskelig forsvaret vil være i stand til at søge kamp med samfundsskaden, med liden, at det kan er den levende Guds sandhed, som kan frigjøre en troldoms menneskeligt. 3. 2.

H. E. Anderson John Holleolis

Palace Hardware Co

Headquarters for builders' hardware, mechanics' tools, lawnmowers, hose, pumps, building paper, etc.

We are closing out our paints — good ready-mixed paint at \$1.25 pr. gal. It will pay you to call and see us when in need of anything in our line.

1540 Pacific Ave Tacoma Wash
Tel: Main 151

A. S. Johnson & Co.

Paints, Oils, Brushes, Wall Paper and Glass.

Estimates Given on Papering and Glazing.

We Carry a Full Line of Wall Paper and
Floor Mouldings, Sash
and Doors.

1329 PACIFIC AVENUE

TELEPHONE John 2041 Tacoma Wash

CARL WILLIAMS A. BERGGREN.

Tacoma Clothing Co.

Scandinavian Trade Goods, Blouses and Suits

Blouses, Undertail, Hats and Etc

10 Percent Off on all Student

Et stort Udvalg — Lave Priser.

1342 Pacific Ave., Tacoma, Washington.

LUMBERMEN'S NATIONAL BANK

W. E. Bliven, Stephen M. C. Appleby,
Cashier, Asst. Cashier.

BERLIN BLDG. COR. 11th & Pac. Ave.

CAPITAL \$100,000.

Almindelig Bankforretning udføres. Betaler 3 Procent paa Indskud. Veksler paa skandinaviske og fremmede Lande kjøbes og sælges. Salg af skandinaviske Kroner. General Dampskibe og Emigrations Agenter.

Tacoma Washington.

DR. J. L. RYNNING.

FRENCH BLOCK, CORNER OF
15TH AND PACIFIC AVE.

OFFICE HOURS: 2 TO 4 P. M.
SUNDAYS AND EVENINGS BY
APPOINTMENT.

OFFICE BLAZE 2007.
TEL. RES. SHECHMAN 41.
TACOMA WASH

**PHOTOGRAPHS
Aaberg**

First Class Photos. All
Work Warranted.

1322 Pac. Ave.—Tacoma

When in need

Of Painting Paperhang-
ing or Calomining, call on
E. Benson, Parkland, Wash.

NORSKE HOFMANDSDRAABER
 Schladrasber, Slagvand, Riga
 Blum etc., Hasselroth's
 svenske Jernvin, Lion's Beef,
 Grand Wine samt den fineste
 Kaloten Torskelevertran kan er-
 holdes paa dette Apothek.
 Recepter udfyldte med Omhu
 og Nøiagtighed.

Lien's Pharmacy.
 Harry B. Selvig.
 Fri Lovering
 1117 Tacoma Ave.

1115 Tac Ave 1117 Tac, Ave
The Leader
 BIG SALE ON WRAPPERS
 ALL SIZES
 \$1.25 Quality goes at 75c
 Ladies' Hats, entire line to
 be closed out at cost
 and below cost.
The Leader
 Agent for Banner Patterns,
 Kuriko and Oleoid
 E. G. TROMMÅLD

University Meat Market
 A. A. FANGSRUD, PROP
 Dealer in all Kinds of
 Fresh and Salt Meats
 PARKLAND WASH

E. O. Erickson
 Notary Public
 Udfærdiger Ejendoms Kontrakter osv.
 Parkland, - Wash.

Til Veiledning
 Derdem, som vil give sine Bølster til
 det lutherske Børnehjem, mærket
 "Deeden" bør hilles til "The
 Parkland Lutheran Childrens'
 Home," Parkland, Washington.
 Mrs. E. Sarjen.

F J Lee
 PHOTOGRAPHER
 1535 Commerce St.
 cor Jefferson Ave
 TACOMA WASH
 Phone Black 7236

PAC. LUTH. ACADEMY AND BUSINESS COLLEGE

gør alle fordring paa at være den billigste skole paa vestkysten, men
 den har sat sig som maal at være den bedste i sit slag. Dens
 opgave er at give unge mænd og kvinder en grundig uddannelse paa
 et færdigt grundlag og saaledes dygtiggjøre dem til et nyttigt virke i
 vore i livet. Bestyrelsen gaar ud fra at skolen eksisterer for ele-
 vernes skyld, ikke at eleverne eksisterer for skolens skyld. Den sparer
 derfor ikke paa bekvemhederne, naar det gjælder at anstætte lærere eller
 anskaffe apparater o. s. v., hvoraf eleverne kan hente nytte. Skolen
 har nu otte fast ansatte lærere, alle med flere aars erfaring. I de 10
 aar skolen har varet, har den vokset sig ind i forholdene herude, og har
 saaledes haft bedre anledning end nogen lignende anstalt paa Pacific
 kysten til at sætte sig ind i, og hvile trav den skandinaviske
 amerikanske befolkning herude stiller til en
 skole, og hvorledes den paa bedste maade skal kunne tilfredsstille
 disse krav.

...Skolens Kursus...

Skolen tilbyder fæls forskjellige kursus: Preparatory, College
 Preparatory, Commercial, Music, Shorthand, Normal. Des-
 uden gives der et kursus i haandarbejde, og et ekstra kursus for ny-
 kommere.

Hvad det koster. Skolepenge, kost, logis, og bøger for ni maa-
 ner beløber sig til omtrent \$150.00. Høstterminen begynder den 4de
 Oktober. Skriv efter katalog.

Adresse: R J Song,
 Parkland, Wash.

The Greatest Bicycle Store in The State. • •

Why? Because we carry the
 largest stock and the most com-
 plete assortment of Bicycles and
 Bicycle Supplies this side of
 Portland.

We sell the Rambler, Colum-
 bia, Reading Standard Ivar
 Johnson and other standard
 makes. Prices from \$25 to \$50

On Supplies and repair work our prices are right and every-
 thing guaranteed.

Fuller - Knatvold Co., Inc.
 Corner 9th & Commerce St. - TACOMA, WASH

Velkendtajørelser for Spokane, Wash.

Gudstjeneste ved past. O. W.
 Golden i Skolehuset bagved den nye
 kirke paa hjørnet af Division & 3rd.

Hver søndag formiddag kl. 11 og
 hver torsdag aften kl. 8.

Søndags skole kl. 10 formid.

Torsdags skole kl. 10 formid.

Skoleforeningens møder hver
 to uger, torsdag eftermiddag kl. 2.

Wife foreningens møder den
 sidste tirsdag i hver maaned.

Alle er indbudte til vore gudstjeneste.

Printing

All kinds, large or small
 Superior facilities for turning
 out first class work.

PROMPT ACCURATE

The Bell Press

1013 A St, Tacoma Phone Main 432

Pacific Distrikts Præster

- Steffan J. Bor 175 Redford St.
 Tacoma, W. Vanda, Waf. cor. A & Pratt St
- Wjalt, A. O. Cor. 104 & Louisa St.
 Bellingham, Wash.
- Wjaltensen W. A. 125 State Street
 Ballard Wa
- Wjalt, P. R. W.
 1763-13 Kor., Vaf Oakland, Cal.
- Wjalt, J. O., Sitona, Wash.
- Wjalt, E. G. 2180 Lowbach Kor, Everett, Wa
- Wjalt, O. 1683 Howard St.
 San Francisco, Cal.
- Wjalt, O. 425 Oak 104 Street,
 Phone: Scott 2134, Portland, Ore.
- Wjalt, E., Parkland, Wash.
- Wjalt, O. G., Waukesha, Wis.
- Wjalt, O. W., E. 822 Webster Ave.,
 Spokane, Wash.
- Wjalt, J. 204 J Str. Fresno, Cal.
- Wjalt, W. H. 2104 Melrose St.,
 Oakland, Cal.
- Wjalt, E. J. O. Hayward, Cal., Cor 8
- Wjalt, O. J. 1815 Gladstone
 Phone: Red 711 Bellingham, Wash.
- Wjalt, R. Silberton, Oregon.
- Wjalt, J. H., 1820 Minor Ave. Seattle, Wa
- Wjalt, E. H. 1603 So. A Str. Tacoma,
 Wash.
- Wjalt, O. Parkland, Wash.
- Wjalt, J. W. No 208
 Newman, Cal.
- Wjalt, E. W. 3446 18th Str.
 San Francisco, Cal.
- Wjalt, J. W., Stanwood, Wash

Fra Parkland og andre kanter

Rigelig paaskebetjening paa denne missionsstation fandt sted laar. Skjærtorsdagsgudstjeneste med prædiken og altergang; der var ikke saa faa nedvergjester, prestefolkene selv var blandt dem, da der var en anden prest med, som kunde bistaa med absolvering og uddeling. Paa eftermiddag var der menigheds-møde, og sagen, som paa dette sted nu er — saa at sige — det brændende spørgsmål, drejer sig om kirke for Parkland menighed. Det gaar smaat, men frem ad siger det dog. "Brændt barn skyr ilden," saa og her, man er bange for gjæld, hvorfor man vil lægtage alle forsigtighedsregler. Skridt for skridt stræver man dog fremover. Nu blev man enig om størrelsen og formen. De fleste synes mere, at man her ikke vilde ha nogen pragtfuld bygning; men i betragtning af stedet og de eventuelle omstændigheder ønsker man sig et rummeligt og sømmeligt gudshus. Næste gang vil der da bli spørgsmaal om, hvor taarnet skal staa, og hvor højt det bør bli. Den lille rest af gjælden, som endnu hviler paa menighedsskolen, blev man enig om at afkaste, for man rigtig med held kunde fortsætte med subskription til kirken.

Paa langfredag var her endvidere gudstjeneste baade paa for- og eftermiddag, og paa første paaskedag ligedan, for- og eftermiddag. Anden paaskedag atter gudstjeneste til sædvanlig tid, saaledes var her seks gudstjenester i paasken paa et og samme sted. Sandelig, Guds ord boede rigelig iblandt os. Maatte det nu ikke vende tomt tilbage, men bære velsignede paaskefrugter i alle vores hjorter og i vort daglige levnet. Aldrig er en kristen nærmere sin frelses end just ved nadvertordet, og naar skulde en hungrende og tørstende sjæl efter Kristi retfærdighed hellere ønske at være sin frelsers nadvergjester, om det ikke skulde være just paa det hellige sakraments indstiftelsesdag? Vi ved det. Herrens bord dækkes naarsomhelst og hvorsomhelst — end-

og lige for flendens øine; men hverken menigheden eller den enkelte sjæl maa glemme, at skjærtorsdag var den hellige nadvers indstiftelsesdag. Hvorledes skulde en kristen menighed da kunne holde en gudstjeneste paa den dag — uden altergang?

Han blev hengiven for vore synder. Er der da nogen tid eller dag i hele aaret, som mere løvende minder os om dette end netop langfredag? Og han er opreist til vor retfærdiggjørelse. Derom mindes vi mest levende just paa paaskedagen.

De skikkelligste af verdens børn glæder sig over sine gevinster. Men de kristnes største fordel er Jesu Kristi opstandelse; thi derpaa hviler troen om vor fuldkomne forsoning med Gud, deri ligger kraften til vor aandelige opstandelse i dette liv, og derpaa hviler visheden om vore legemers opstandelse paa dommens dag. Store ting har Herren gjort imod os, store ting lover han os, store ting er ivente, har vi da ikke grund til at glæde os — og atter glæde os i Herren, vor Gud, og hans gerninger, gaver og løfter? Herrens give os og vore børn den sande paaskeglæde, og han lade den aldrig tages fra os!

Miss Alfhild Krogsund kom i paaskeugen fra Decorah, Iowa, til Tacoma, Wash., hvor hun har en del bekendte fra Kristiania-kanter i Norge. Herold ønsker hende velkommen til vestkysten. Dagen efter sin ankomst til Tacoma besøgte hun nogle bekendte i Parkland.

Ungdomsforeningen er indbudt til at møde hos mrs. Ingebrigt Larsen førstkommande søndag, og indbydelsen modtages med tak.

Mrs. J. Riseland fra Bellingham besøgte Sinlands i paasken.

Mr. Sinland og Benson, som arbejder i Bellingham, var i ugen hjemme paa besøg.

Nat til søndag, omtrent kl. 12 hørtes en dur og en svag rystelse

se foltes her. Det var dønninger fra jordrystelsen i Puyallup.

Miss Emma Ryan fra Stanwood besøger for tiden kjendte og venner ved P. L. A.

Miss Carrie Molden er kommet hjem fra "Horse Haaven" og miss Ettie Kraabel reiste did onsdag.

Mrs. Jonette Erickson er kommet tilbage fra Skagit. Hun har været syg en stor del af tiden.

"Arbor day" fejredes ved at eleverne ved P. L. A., især pigerne, gjorde sit til at rydde og forskjønne grunden, plante blomster osv. Dette var en formiddagen.

Om eftermiddagen gaves et lille program i gymnastiklokalet, da regnet hindrede det fra at holdes ude i fri luft. Der var taler af pastorerne Skattebøl og Preus. Pastor Skattebøl talte over Norge og dets naturskjønhed, pastor Preus over et træ, Synoden, som blev plantet i 1853 og siden har vokset sig stort og sterkt.

Musikkorpset spillede et par stykker. Læren opvartede med et par sange, og pianosoloer gaves ogsaa tilbedste.

Efter programmet serverede "Courtesy League" for rimelig betaling forfriskninger.

Kl. 8 om aftenen mødte man saa i kirkesalen for at høre paa et foredrag af past. O. Preus. Hans tema var: "The library as a means of education." Han paaviste, hvor nødvendigt et bibliotek er for en skole, fortalte om sine erfaringer og indtryk og paapegte tilslut, hvorledes et bibliotek kan bli til skade istedenfor til gavn — hvis den enkeltes naturlige forstand gøres til overate dommer og al tro udelukkes.

Indtægterne ved foredraget skal gaa til at hjælpe skolens endnu noksaa fattige bibliotek.

South Bend.

Herse luthere mere maatte ogsaa ha

sin paaskegudstjeneste. Palmesøndag havde de vistnok ogsaa prestens besøg, men uventet, som det var lam fan, som ikke kom det. Det var — som fortalt i forrige nummer — i anledning af en brudevietse, da der ogsaa indtraf et bryllup just u-her i templet.

Søndte søndag dertil havde ogsaa de sin paaskegudstjeneste baade formiddag og om aftenen. Formiddagsgudstjenesten besøgte ogsaa af en del officerer fra Boy Center, blandt andre bliste vi paa mr. Trædal, student Jøse, søn af formand Jøse, Henry Kavler, mr. og mrs. S. Olsen med søn og nogle saa andre. Da de havde lang vei at reise, for de paa deres lille dampet tidlig paa eftermiddag udover fjoren igen. De havde lidt været heldige. Bli ønsker dem fremdeles lykke paa deres ærlige bedrift, og, at de aldrig maatte glemme den rette paaskeglæde.

Sønd aften-gudstjenesten var vi kun fan, men iblandt dem havde vi den fornødt at saa bliste paa en næst fæller fra San Francisco ved navn R. Sampson. Kapteinen ja sig ogsaa at være godt kjendt med vor den, hjemandemissionær S. Garsten.

Under vort ophold i South Bend denne gang var vi sjæft hos M. A. Christensen. Mrs. Christensen har et søster af mrs. Ser i Decorah.

Læreropost ledig.

Zions menighed, Ballard, Wash., ønskee en lærer for sin barneskole fra 4de sept. 1905. Skolens plan indbefatter de 4 fire første grades af Public skolen, samt religion og norsk. Læreren lønnes med \$40 pr. maaned. Ansøgninger ledsaget af attester sendes til undertegnede. En som har frekventeret lærerseminariet i Sioux Falls foretrakkes.

Paa skolekomiteens vegne
M. A. Christensen,
125 State st.,
Ballard, Wash.

R E Anderson & Co
Real Estate
Mortgage Loans
Fire Insurance
Rental Agents
117 ELEVENTH ST
TACOMA - WASH